

»ρατομίας του ὁ φιλαθήναιος καὶ φιλοδίκαιος
 »Τζελεμπί Ἐφέντης¹ ἔστειλεν εἰς Κῶν ἄνθρω-
 »πον ἐπὶ ταύτῳ μὲ βασιλικὸν ὄρισμὸν ἐπιτάτ-
 »τοντα σφοδρῶς καὶ ἀφύκτως τὸν Χατζῆ Ἀλῆν
 »ὄτι νὰ παρασταθῆ εἰς τὸν κριτὴν τῆς Κῶου
 »καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἕνα ἐπίτροπον ὡς πρόσω-
 »πὸν του διὰ βελικὸν χοτζετίου, ὁ ὁποῖος ἐπίτρο-
 »πὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀθήναν καὶ νὰ παραδώσῃ
 »εἰς τὸν καθ' ἕνα τὰ ὑποστατικά ὅπου τοῦ ἐπῆρε
 »καὶ νὰ λάβῃ τὰ ὅσα ἄσπρα τοῦ ἔδωκεν. Εἰς αὐ-
 »τὰ ὁ Χατζῆ Ἀλῆς ἀπεκρίθη τὸ νὰ στοχασθῶ
 »ἀλλ' ὁ ἡμέτερος προστάτης καὶ καλοθελητής
 »δὲν τοῦ ἔδωκε καιρὸν νὰ ἐκτείνῃ μακρότερον
 »τοὺς στοχασμούς του, ἀλλὰ μίαν ὥραν προτή-
 »τερα, (διότι ὑπώπτευσ κάθε ἐναντίον) μὲ τὸ
 »δεύτερον φερμάνι προξένησεν ἡμῖν τὴν τελείαν
 »ἐλευθερίαν, ὡς εἴρηται. Μετὰ γοῦν τὴν κατὰ-
 »λυσιν τοῦ τυράννου ἤρρησεν ὁ πρῶτος βασιλι-
 »κὸς ὄρισμός, καθ' ὅτι ἐπέρασεν εἰς τὸ μοιρὶ ὅλη
 »του ἡ περιουσία».

Οὕτως ἡ μεγάλη περιουσία τοῦ Βεϊβόδα τῶν
 Ἀθηνῶν Χατζῆ Ἀλῆ ἀγὰ Χασεκὴ περιῆλθεν εἰς
 τὸ Τουρκικὸν κράτος, μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν
 τῶν Ἀθηνῶν παντὶ ἄλλῳ ἢ τοῖς κυρίοις αὐτῆς.
 Ὁρεῖλομεν ὅμως νὰ ἀναφέρωμεν πρὸς ἔπικινον
 τῶν Ἀθηναίων ὅτι μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν των
 οὐδὲ λόγον περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔκαμον,
 ἅτε περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὴν ἐλευθερίαν, ὑπὲρ
 ἧς τοσαῦτα ἐθυσίασαν, τοσαύτως τὴν πόλιν αὐτῶν
 ἐγκατέλιπον, καὶ τὴν ὁποίαν ἐθεώρησαν, φαίνεται,
 ὡς τὸ πολυτιμότερον τῶν κτημάτων. Εὐχόμεαι
 οἱ Ἀρτινοὶ νὰ ἀναδειχθῶσιν εὐτυχέστεροι τῶν
 Ἀθηναίων ἀνακτιῶντες μετὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ
 τὴν περιουσίαν των.

Δ Γρ. Κ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

14 Σεπτεμβρίου.

Ὅτε τῷ 628 μ. Χ. ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος,
 μετὰ τὸ πέρασ τοῦ πρὸς τοὺς Πέρτας ἀγῶνος καὶ
 τὴν ἐντελῆ ταπεινώσιν τοῦ περσικοῦ Κράτους,
 εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐν θριάμβῳ ἐπὶ ἄρ-
 ματος συρομένου ὑπὸ 4 ἐλεφάντων, ἄνδρες προ-
 πορευόμενοι ἐκράτουν τὸν τίμιον καὶ ζωοποῖδν
 σταυρὸν, ὃν ἀπαχθέντα ἄλλοτε ἐξ Ἱεροσολύμων
 κατηνάγκασε τοὺς Πέρτας νὰ ἀποδώσωσιν αὐτῷ,
 ὑπελάμβανε δὲ ὡς τὸ ἐνδοξότατον τῶν ἄθλων ἐ-
 κείνων τρόπαιον. Καὶ οὐδ' εἰς τοῦτο ἤρξασθη ἀλλ'
 ἐν ἔαρι τοῦ ἀκολουθοῦ ἔτους ἀπελθὼν εἰς Συρίαν
 μετὰ τοῦ ἱεροῦ τῆς πίστεως ἡμῶν συμβόλου, ἀ-
 νύψωσεν αὐτὸ πανηγυρικῶς τῇ 14 Σεπτεμβρίου
 ἐν Ἱεροσολύμοις ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ χώρου ὅπου ἄλ-
 λοτε ἴστατο, ἐγερθὲν αὐτόθι τὸ πρῶτον ἐπὶ με-
 γάλου Κωνσταντίνου κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡ-
 μέραν τοῦ ἔτους 335. Καὶ ἐξῆλθε λοιπὸν βαστά-

1. Ἐφορος καὶ διοικητὴς καὶ δεσφτερτάρης τοῦ Ἰράκ-Νιζάμ-Τζεβί.

ζων τὸν σταυρὸν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τό-
 πον, καὶ περιεστοιχισμένος ὑπὸ ἀναριθμήτου πλή-
 θους ἀνεστήλωσε τὸ τρόπαιον, ἐνῶ δ' κληρὸς ἔ-
 ψαλλε «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ ἐνλό-
 γησον τὴν κληρονομίαν σου, τίκας τοῖς βασι-
 λεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν
 φυλάττων διὰ τοῦ σταυροῦ σου πολιτεύμα». Ταύτην δὲ τὴν τελετὴν δὲν ἔπαυσεν ἡ ἑλληνικὴ
 Ἐκκλησία πανηγυρίζουσα ἕκτοτε τὴν 14 Σεπτεμ-
 βρίου ἐκάστου ἔτους¹.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἱερεὺς, συνοδῶν κατὰδικον ἀγόμενον εἰς θά-
 νατον, τὸν παρηγόρει λέγων ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκεί-
 νην ἔμελλε νὰ παρακαθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ
 Κυρίου.

— Δέσποτά μου, ἀποκρίνεται ὁ κατὰδικος, ὁ-
 ρίστε ἡ ἀγιώσυνη σας, ἂν ἀγαπάτε· ἐγὼ προτιμῶ
 νὰ μείνω νῆστις.

*

Κυρίως τις συναντᾷ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐ-
 παίτην, ὅστις τοῦ κόπτει τὸν δρόμον, τείνων αὐ-
 τῷ τὴν χεῖρα.

— Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ ζητιανεύης τέτοια ὦρα ;
 τοῦ λέγει.

— Ἀφέντη, ὄχι τώρα μονάχα, καὶ τὴν ἡμέραν
 τοῦ ἴδιο κάνω.

*

Ὁ κ. Π*, ἀμαθὴς; νεόπλουτος, προσποιεῖται τὸν
 φιλόσοφον.

Προχθὲς συναντᾷ αὐτὸν καθ' ὁδὸν ὁ πονηρὸς κ.
 Ε*, φέρωντα ὑπὸ μάλης δύο ὀγκώδεις τόμους.

— Μὲ βλέπεις, λέγει μεσιδῶν ὁ Π*, τὸ πάθος
 μου δὲν μ' ἀφίνει, καθ' ἡμέραν καὶ νέα κουβαλῶ
 ἵς τὸ ἴσπῆτι.

— Ἐξάιστα, λέγει σοβαρῶς ὁ Ε*, κάμνεις
 πολὺ καλά, ἡ γυμναστικὴ ὠφελεῖ πάντοτε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Αἱ πολιαὶ τρίχες εἶνε ἀφρὸς, καλύπτων τὸ
 πέλμαχος μετὰ τὸν κλύδωνα.

— Γυνὴ ἐξώλης ἐνατενίζει πρὸς γυναῖκα τι-
 μίαν ὡς πρὸς κάτοπτρον, ἐλέγχον τὰς ἐαυτῆς
 ρυτίδας· τοσοῦτον δὲ μαίνεται ἐπὶ τούτῳ, ὥστε
 θὰ τὸ κατέθραυεν, ἐὰν ἠδύνατο.

— Ὁ ὕπνος εἶνε γενναϊόδωρος κλέπτης, διότι
 ἀποδίδει εἰς τὴν δύναμιν ὅσα ἀφαιρεῖ λάθρα τὸν
 χρόνον.

— Ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ρίψητε ὡς περ ἐλεημο-
 σύνην τὸν ὕψ' ὕμῶν κατασπαταλόμενον χρόνον
 εἰς τοὺς ἐπισταμένους νὰ ποιήσωσι βελτίονα χρῆ-
 σιν αὐτοῦ, πόσοι ἐπαῖται θὰ ἦσαν πλοῦσιοι !

— Τὸ καθῆκον συσπᾷ τὰς ὀφρῦς, ὅταν τὸ δια-
 φεύγῃς· προσμειδᾷ δὲ, ὅταν ἀκολουθῆς αὐτῷ.

1. Ἐκ τοῦ Ἐπιλόγου τῆς ἑλλ. ἱστορίας τοῦ κ. Παπαρηγοπούλου.